

Békés Pál

SPÁRGA-TENGERALATTJÁRÓ

- vízijáték gyerekeknek egy részben, szárazon -

Szereplők

VII. MOSZAT
ÉLHAL
BÉKEBÉKA
BOTOND
JOLÁN

A bejáratnál a Békebéka fogadja a gyerekeket, és egyenként vagy csoportosan bevezeti őket a játéktérre, irányítja, leülteti őket, a „szigetekre” vagy „zsombékokra”.

BÉKEBÉKA: Szervusztok! Jaj mennyire örülök, hogy

találkozunk! Nagyon szeretem a vendégeket. Már gyerekkorom, óh mit mondtam, szóval ebihalkorom óta odavagyok a boldogságtól, ha vendégeket fogadhatok! Szívesen megkínálnálak benneteket ezzel-azzal, de attól tartok, hogy ami nekem csemege, az nektek talán nem ízlenék... persze rajtam ne múljon: *(tányérkát hűz elő, rajta zöld szemcsék)* egy kis szúnyoglárva? Nem parancsoltok? Hm. Sejtettem, hogy ezzel nem lesz sikerem, hiába, ami az egyiknek éték, az a másiknak méreg, nekem speciel a szúnyoglárva a kedvencem. *(felfalja a tányéron található szemcséket)* Parancsoljatok, fáradjatok be, ti üljetek oda, ti meg amoda, vigyázat, vigyázat, ott minden csupa víz, a zsombékokra lépjetek, akkor nem lesz vizes a cipőtök... *(a gyerekek lassanként leülnek)* Üdvözöllek benneteket minálunk! Nos, hol is kezdjem.... ugyanis egyszer régen idegenvezetői tanfolyamot is végeztem, ott tanították, hogy milyen apró fortélyokkal kedveltessük meg a látogatókkal a tájat, egy csipetnyi kedvesség, egy szemernyi személyesség.... szóval, köröskörül ameddig a szem ellát: a vizivilág! Az én hazám! Érzitek, milyen édes-nedves a levegő? Bárki bármit mond nektek a vizivilágról, ne hallgassatok rá, csakis énrám. A többiek csak egy-egy részét ismerhetik. A víz alattot, vagy a víz fölöttet. Mert olyan csökevényesek, hogy vagy csak lent élhetnek a víz alatt vagy csak fönt a levegőn. De én?! Én kivétel vagyok! Mert a béka kételtű! Vagyis otthon vagyok odalent és idefent, és idelent és odafönt, és mindent ismerek töviről hegyire. Tehát: itt, ahol ültök, a lebegő zsombékok alatt a víz. A mélyén csupa-csupa régi ismerős,

pontyok, keszegek, rákok, pajkos ebihalak, amilyen én is voltam egykor... - nem mondom, akadnak odalent kellemetlen fráterek is, de ezekre szót sem vesztegetek, remélem nem akadtok össze velük.

Arrafelé a nádas, sűrűjében csupa régi barát. Amott meg a part. És a parton mennyi jó ismerős! Azon a fán ott szemközt a verebek, igazán jó barátaim, sőt, ha úgy vesszük lekötelezettjeim, mert egyszer igen nagy veszedelemtől mentettem meg őket. De nem akarok dicsekedni. Pedig igazi hőstett volt. Csak azért nem mesélem el, mert nem szeretném, ha hencegőnek mondanának. Holott életem kockáztatásával óvtam meg az életüket. De hallgatok, holott alig bírok magammal (*lenyel néhány szúnyoglárvát*) Na, lenyeltem a mondandómat. Barátaim, vendégeim! NézelődjeteK, ismerkedjeteK a tájjal, nekem most el kell ugranom valahová, van egy kis elintéznivalóm, de remélem hamarosan újra találkozunk. Addig hallgassatok tücsökzenét! Már ugrom is!

A Békebéka ugrik és eltűnik, majd felhangzik a zene.

NO. 1.

VIZIVILÁG

Fönn az ég és lenn a tó.

Nézd az egyszerű csodát!

Mi illik rá, milyen szó?

Semmi más csak ez: - Nohát!?

A víz felett, a víz felett
fűzfaágon verebek
A víz alatt, a víz alatt
kagylók, rákok kishalak
Itt hínár nő és nem virág
ez a vizivilág.

Kinn a parton tenger sás,
sás tövében a torzsa,
és egy halnak mi kell más?
Halfalat, kukac, morzsa.

A víz felett, a víz felett
fűzfaágon verebek
A víz alatt a víz alatt
kagylók, rákok kishalak
Itt hínár nő és nem virág
ez a vizivilág.

A vízből kidugja fejét egy ezüstös, fényes pikkelyekkel borított jókora hal.

ÉLHAL: Nicsak! Mennyi turista!?! Én nem is tudom, mikor láttam utoljára ennyit egykupacban. Üdv a vizivilágban. Hallom, az előbb a Béka brekegett nektek. Nem mondom, hogy ártalmas, de azért komolyan ne vegyétek. Ha valamit igazán tudni akartok, rám hallgassatok. Ugyanis én állok a halak élén. Ezen kívül a vizivilágért élek-halok. Nomármost, aki a halak élén áll, az ugye élhal. Ha meg a vizivilágért él-hal, akkor szintén élhal. Szerintem már ki is találtátok, hogy hívnak. Úgy van. A nevem: Élhal! Óh, ha ti látnátok, mi minden rejtőzik itt lent, a vizivilág mélyén?! Persze tudom, nem láthatjátok, mert akármilyen éles is a szemetek, de szárazföldi lények vagytok, és ami nem megy, az nem megy... Pedig csodálatos vidék ez itt, úgy élünk mint hal a vízben. Habár az utóbbi időben a víz egy kicsit talán túl meleg, de semmi vész, majd kihűl és olyan lesz, mint azelőtt. Tudjátok mit? Megmutatom néhányótoknak a vizivilág szépségeit. Vagyis velem együtt alászállhattok a mélybe. Ki akar egy kis időre rákká és hallá válni?! Remek, remek, köszönöm az érdeklődést, de ez így sajnos nem megy. Tudjátok mi a vizivilág alapszabálya? Hogy minden, amiből túl sok van, az árt. Még halból is. Ennyien nem férünk a tóban, megfojtanáink egymást. A legeslegfontosabb: az egyensúly. Úgyhogy most kiválasztok közületek néhányat, de ne aggódjatok, a többiek sem maradnak hoppon! Szóval te... te... te... *(válogat a gyerekek közt, majd kettéosztja a csoportot)* Ez a csapat rák lesz, ez pedig hal. Rákok

figyelem! A rák attól rák, hogy rákmódra jár. Vagyis hátrafelé.

Mutatom!

(Élhal előjátsszik a gyerekek követik az utasításokat)

Remek. Most pedig halak, figyelem! A hal attól hal, hogy kopoltyúval lélegzik. Mutatom!

(Ismét előjátsszik)

Ezen kívül könnyedén siklik a hullámok közt. Mutatom!

(Újabb előjáték)

Pompás. Most már mindenki tud mindent, semmi akadály, hogy alámerüljünk és alaposan körülnézzünk. Amint leértünk, szabadfoglalkozás mindenki azt néz, amit akar, meressétek a halszemeteket, ahogyan csak tudjátok, és csöndet kérek, mert a halak köztudottan hallgatagok!

Míg a halak, rákok merülnek, ismét felhangzik, a NO 1. refrénje. Majd a zene hirtelen félbeszakad.

A víz mélyén óriási, fenyegető, méregzöld folt dereng: VII. Moszat, az algakirály hatalmasra hízott teste. Igen ellenszenves fráter.

VII. MOSZAT: Barátaim! Moszatok! Más szóval algák! Hosszú

töprengés után végső elhatározásra jutottam! Nem tűrhetjük tovább!

BÉKEBÉKA: Mit?

VII. MOSZAT: Mit is, mit is... Megvan. Azt, ami

tűrhetetlen! Azt nem tűrhetjük tovább! Azt, hogy bennünket,
moszatokat, algákat semmibe vesznek, lenéznak, sőt átnéznek rajtunk!
És miért?

BÉKEBÉKA: Tényleg, miért?

VII. MOSZAT: Miért is, miért is... mert kicsik vagyunk!

Mert szabad szemmel láthatatlanok vagyunk. Holott - kérdem én, - attól
fontos-e valaki, hogy nagy? Attól ügyes és okos-e hogy soksejtű?
Egyáltalán tehet-e arról bárki is, hogy mekkorának születik?

BÉKEBÉKA: Nem. Dehogy. Én például szívem szerint

zsiráfnek születtem volna, mert annyira tetszett a hosszú nyaka. Egész
ebihalkorom merő szenvedés volt, mert mindig megnéztem a tó tükrében
a rövid nyakamat - ha őszinte akarok lenni, tulajdonképpen nekem
egyáltalán nincs is nyakam...

VII. MOSZAT: Na most már hallgass Béka. Légy szíves

hagyd, hogy elmondjam moszattársaimnak, milyen elhatározásra
jutottam.

BÉKEBÉKA: Parancsolj. Végül is te vagy a király.

VII. MOSZAT: Úgy van.

BÉKEBÉKA: A messzevízen híres VII. Moszat.

VII. MOSZAT: És a víz alatt is.

BÉKEBÉKA: Mi van a víz alatt?

VII. MOSZAT: Ott is híres vagyok. Légy szíves tedd hozzá.

Úgy, hogy mindenki hallja.

BÉKEBÉKA: Tehát: te vagy a messzevízen és messzevízalatt

híres-nevezetes VII. Moszat! A zöldalgák ura!

VII. MOSZAT: És nem csak a zöldeké! És nemcsak az algáké!

Mostantól birtokunkba vesszük az egész vizivilágot. Mert minket illet!

És uralmunk alá hajtjuk annak minden lakóját! Mert mi vagyunk a legméltóbbak rá!

BÉKEBÉKA: De miért kellene itt bárkit is leigázni? Eddig

jól megvoltak egymással a vizivilág lakói...

VII MOSZAT: Eddig?! Kit érdekel, hogy mi volt eddig?

Mostantól másként lesz minden.

BÉKEBÉKA: Miért, mi történt? Nem vettem észre semmi

különöset.

VII MOSZAT: Mert ostoba vagy, mert nem hallod az idők

szavát. Tudod mit mond az idők szava?

BÉKEBÉKA: Fogalmam sincs. Mi békák nem éppen a

hallásunkról vagyunk híresek, bár ebihal koromban zenész akartam lenni, mert...

VII MOSZAT: Az idők szava azt mondja: eljött az idő.

BÉKEBÉKA: Na, ezt nem értem.

VII MOSZAT: Nektek békáknak nem csak a hallásotok gyenge,

hanem az elmétek is.

BÉKEBÉKA: Ha nem veszed rossz néven ezt szeretném kikérni

magamnak. Az én nagyapám a vizitudományos akadémia fűzfalevelező tagja volt, és...

VII MOSZAT: És biztosan tudta, hogy az ezredfordulón

hatalmas változások következnek. És biztosan azt is tudta, hogy az új évezreddel együtt új időjárás köszönt a földre. Melegsünk.

BÉKEBÉKA: Ehhez nem kell akadémiai tagság. Én is

észrevettem. Az utóbbi időben egyre melegebbek a nyarak.

VII MOSZAT: És egyre melegebb a víz. Minden évben csak

egy hajszálnyival. De a hajszálak összeadódtak. És most elértük a határt.

A víz hőmérséklete a lehető legkedvezőbb.

BÉKEBÉKA: Igazán kellemes.

VII MOSZAT Több mint kellemes. Tökéletes. A meleg

víz az algák melegágya. Ilyen lehetőség csak sok ezer évenként adódik.

Úgyhogy átvesszük a hatalmat!

BÉKEBÉKA: És ha szabad kérdeznem, hogyan?

VII. MOSZAT: Egyszerű barátom! Nem a méret számít, hanem

sokaság. Kicsi a bors de erős, más szóval kicsi az alga, de számtalan. Ha elegen vagyunk, elbírunk bármiféle rákkal vagy akár a legnagyobb süllővel, sügérrel, sőt harcsával is. És a meleg víz arra való hogy sokasodjunk. Még és még és még! Amíg elborítjuk a víz felszínét és kizöldül a tó! Barátaim, jó hírt közlök veletek! Elhatározásom végleges és megmásíthatatlan. Elszaporodunk.

BÉKEBÉKA: És akkor mi lesz?

VII. MOSZAT: Meghódítjuk a vizivilágot. Harcba!

BÉKEBÉKA: Én igazság szerint nem szívelem a harcot. Békés

természettel vagyok megáldva, tulajdonképpen az a teljes nevem, hogy

Békebéka.

VII. MOSZAT: Mit képzelsz, ki vagy te, hogy számítson mit

szeretsz, mit nem? Békebéka? Micsoda név. Puhány.

BÉKEBÉKA: Azt azért nem mondanám.

VII. MOSZAT: De én azt mondom. Tehát úgy van. És

puhányoknak hallgass a neve. Főleg most, amikor olyan hadjárat

következik, amelyet még nem látott a vizivilág! Ha elborítjuk a felszínt,

senkinek nem jut elegendő oxigén, és megfojtunk mindenkit. Egyszer és

mindenkorra uralmunk alá hajtjuk a vizivilágot!

BÉKEBÉKA: Bocsánat, ha szabad kérdezni.... engem is?

VII MOSZAT: Nincs kivétel! Balszerencsédre éppen te esel

kézre, úgyhogy veled kezdem a fojtogatást.

Az algakirály a béka torkának esik, dulakodnak, a béka térdre kényszerül.

BÉKEBÉKA: Segítség! Kegyelem!

VII MOSZAT: Nincs kegyelem! Talán nem vagy a vizivilág

lakója?

BÉKEBÉKA: De igen.

VII MOSZAT Na ugye!

BÉKEBÉKA: Illetve nem! Illetve is-is! Kételtű vagyok, épp

olyan otthonos a szárazon mint a víz alatt. A szolgálatodba állok!

Gondold meg messzevízen és messzevízalatt híres VII Moszat! Talán nem lehet hasznodra valaki, aki hozza-viszi a híreket a mély és a magas az idelent és az odafent között?

Az algakirály elengedi a békát.

VII MOSZAT: Hm. Mondasz valamit. Nem is vagy te olyan gyengeelméjű.

BÉKEBÉKA: *(a nyakát dörzsölgetve)* Mondtam, hogy nagyapám a viziakadémia fűzfalevelező....

VII MOSZAT Helyes. Jössz-mész. Hozod-viszed a híreket. Az egyik feladatod, hogy amerre jársz híreszteled híreimet. Mindenkinek elmondod, hogy a vizivilág királya a messzevízen és messzevízalatt híres- nevezetes VII. Moszat, a zöldalgák ura!

BÉKEBÉKA: Tudják amúgyis...

VII MOSZAT: De minél többet hallják, annál jobban elhiszik, és annál világosabb számukra, hogy mostantól ez nem is lehet másként. Ismétlés a tudás és az elhülyülés anyja. Világos?

BÉKEBÉKA: Hogyne.

VII MOSZAT A másik feladatod, hogy kémlelsz. Mert igazat

szóltál: kémekre mindig szükség van. És amit megtudsz, jelented. És akkor szolgálataid fejében, valamint nagyapád tudományos érdemeire továbbá kétéltűségedre való tekintettel felmentést kapsz. Te leszel a kivétel. Különleges elbánásban részesülsz. Kinevezlek udvari békámnak.

BÉKEBÉKA: Köszönöm dicsőséges VII. Moszat.

VII MOSZAT De csakis amíg hasznodat látom.

BÉKEBÉKA: Mindent elkövetek, ami tőlem telik.

VII. MOSZAT: És most elég a huzavonából! Hatalmas munka

vár ránk. A hódítás nem tréfadolog. Barátaim! Íme, eljött a moszatok,
más szóval algák ideje! Ez az évezred a miénk! Munkára!
Szaporodjunk! Sokasodjunk!

VII. Moszat két kézzel szórja az apró zöld konfettit - elárasztja a színt.

NO. 2.

ALGA DAL

Miénk már a vizek mélye,
miénk már a vizek háta,
itt az alga-uralom!
végre érdekes az élet
és nem szürke unalom!

Hallga csak hallga,
egyre több az alga,

nem fér már a dalba!

Birodalmunk végzetetlen,
hadseregünk mérhetetlen.
Reggelre majd kiderül,
rosszul hitted, ha azt hitted,
éppen téged kikerül!

Hallga csak hallga,
egyre több az alga
nem fér már a dalba!

Gátat vetni nem tud nekünk
semmiféle ellenségünk.
Véget ér ma sokatok!
Meglátjátok még ma éjjel,
hogy a soknál több a sokk!

Hallga csak hallga
egyre több az alga
nem fér már a dalba!

Reszkessetek halak rákok,

romlásotok köszönt rátok!
Rajta, rajta, rajta,
jobb, ha minket be sem vártok,
s kiszöktök a partra!

Hallga csak hallga,
egyre több az alga
nem fér már a dalba!

Míg szól a dal, Élhal riadtan cikázik ide-oda a színen, menekülni próbál.

ÉLHAL: Jaj nekünk! Rettenetes! Ha a zöldalgák
elárasztják a felszín, végünk! Méghozzá milyen nevetséges módon!
Nem jut elegendő oxigén a levegőből a tóba és... a halak megfulladnak a
vízben! Hát nem szégyenletes?! Nyakunkon az algavész! Egyetlen
módon védekezhetünk, legalább kis ideig. Figyelem! Halak! Rákok!
Nem ugrálni, nem kapálódzni, nem siklani fel-alá - azzal is csak fogy az
éltető oxigén. Keveset mozogni, lassan lélegezni! Így! Így! (*Mutatja, a
halak és rákok utánozzák*)

VII. MOSZAT: Helyes-helyes. Szép lassú fulladozást

kívánok. Élen az Élhal, mögötte az alhalak. Most legalább
megtanuljátok ki az úr a vízben és a víz alatt. De a biztonság kedvéért,
csupán hogy valamelyik hebehurgya mellékhalnak eszébe ne jusson

meggondolatlanságra vetemedni - tessék! (*Zöld hálót hajít a halakra, -
mintha egy halász hálójába gabalyodtak volna*) Tessék. Legalább
tudjátok mihez tartjátok magatokat. Az a leghelyesebb, ha a fogoly
tudja, hogy fogoly. És most maradjatok így egy kicsit. Persze nem soká.
Csak az idők végezetéig. Semmi az egész, a ti időtök végezte már itt is
van! A miénk viszont épp most vette kezdetét! A hátralévő időben
nyugodtan elgondolkodhattok azon, vajon helyénvaló volt-e minket,
zöldalgákat, moszatokat kinevetni, csak mert olyan kicsik vagyunk?! Pá-
pá! Kellemes fulladozást! (*Eltűnik*)

ÉLHAL: Segítség! Persze tudom én, egy hallgatag hal
hiába kiabál.... de azért próbáljuk együtt, hátha mégis... Ti is, mind!
Hangosan! Segítség!

A színen megjelenik a Békebéka.

BÉKEBÉKA: Jaj szegény szerencsétlenek. Olyan szomorú
ilyen körülmények között látni viszont a halakat meg a rákokat. És
főként egy Élhalat. Összefacsarodik a szívem a látványtól. Könnyezem,
ha rátok pillantok - már amennyire egy béka tud könnyezni. Tudod,
ebihal koromban nagyon szerettem sírdogálni, de az öreg békák azt
mondták...

ÉLHAL: Pillanatnyilag nem különösebben érdekel az
ebihalkorod.

BÉKEBÉKA: Ha nem hát nem. Gondoltam elszórakoztatlak egy

kicsit, amíg fulladozol, a helyzet ugyan rémes, de legalább nem unalmas...

ÉLHAL: Ha szószaporítás helyett inkább tettekkel

segítenél... Te végül is nem estél fogságba. Jut eszembe, miért nem?

BÉKEBÉKA: Mert VII. Moszat kinevezett udvari békának az

algabirodalomban.

ÉLHAL: Áruló.

BÉKEBÉKA: Miért? Kételtű vagyok, és csak félig tartozom a

vizivilághoz. Ezt ő is tiszteletben tartotta, és mivel csak a vizivilágot akarja uralma alá hajtani, megkegyelmezett.

ÉLHAL: És mi az ára?

BÉKEBÉKA: Az egyik, hogy időnként elmondom boldog-

boldogtalannak: a mi királyunk a messzevízen és messzevízalatt híresnevezetes VII. Moszat, a zöldalgák ura!

ÉLHAL: Szégyelld magad.

BÉKEBÉKA: Jó szégyellem. De attól még nem változik semmi.

Továbbá azt szeretné, ha kémkednék neki. Ha fürkésznék fönt és lent és vinném neki a híreket.

ÉLHAL: Nem sül le a képedről a bőr?

BÉKEBÉKA: Hát... pirulok, az szentigaz. De látod milyen a

világ: az egyik szégyenkezve éldegél, a másik emelt fővel fuldokol.

Melyik a jobb?

ÉLHAL: Erről majd akkor beszélgetünk, ha újra kapok
elég oxigént... ehhez viszont az kell, hogy segíts. Ha már elszegődteél
udvaroncnak, kegyencnek és kémnek...

BÉKEBÉKA: Ez egy kicsit sok.

ÉLHAL: Viszont igaz. Te magad mondtad!

BÉKEBÉKA: Mi tegyek, hogy kicsit jobb véleményed legyen
rólam? Végül is egy tóban élünk... Illetve halunk.

ÉLHAL: Kutyakötelességed, hogy segíts.

BÉKEBÉKA: Egy békának nem lehet kutyakötelessége.

ÉLHAL: És békakötelessége?

BÉKEBÉKA: Az más. Mit tegyek?

ÉLHAL: Csak a partról várhatunk segítséget. Menj,
keríts valakit, aki kihúz bennünket a pácból.

BÉKEBÉKA: De hogyan?

ÉLHAL: Akárhogyan! Siess, mert amíg locsogsz, itt
veszünk mind!

BÉKEBÉKA: Jó-jó, megyek már. Majd csak lesz valami. Nem
tudom mi, de addig tartsatok ki!

*A Békebéka a part felé indul, az Élhal eltűnik. A parton fa, egyik ágán
spárgagubancból gömbölyített fészek, abban két veréb. A Békebéka óvatosan közelít.*

BÉKEBÉKA: Jó napot.

BOTOND: Nicsak egy béka.

JOLÁN: *(rajongva)* Egy béka? Dehogya! Az én jótevőm! A
Békebéka!

BOTOND: Akiről annyit meséltél? Akinek az életedet
köszönheted?

BÉKEBÉKA: Meg vagyok hatva. Emlékszel rám?! Hiszen
egészen csöpp voltál, amikor páratlan hőstettemet végrehajtottam.
Amikor kimentettelek a vízisikló torkából. Úgy felfűjtam magam, hogy
a nyavalyás rabló halálra rémült tőlem és elszelelt. Nem is csöpp voltál,
hanem... tojás. Én egy tojást mentettem meg a pusztulástól.

JOLÁN: Úgy bizony! Engem. Azóta is minden nap
emlegetlek a férjemnek...

BÉKEBÉKA: Emlékszel arra, ami tojáskorodban történt
veled?

JOLÁN: Nem egészen. Vagyis....

BOTOND: Ugye nem sértődsz meg, ha elmondom az igazat?

BÉKEBÉKA: Megsértődni arra, aki hálálkodik? Ugyan.

JOLÁN: Rendben. Szóval, anyám...

BOTOND: Az én boldogult anyósom...

JOLÁN: Azt mondta, egy hihetetlenül rusnya
békának köszönhetem az életem.

BOTOND: Egészen pontosan: a tó legrondább békájának.

JOLÁN: És amint megpillantottunk...

BOTOND: Tudtuk, te vagy az!

BÉKEBÉKA: Kösz.

JOLÁN: Nem a külső számít!

BOTOND: Hanem az aranyszív, meg a hőstett!

JOLÁN: És a hála, amit irántad érzünk.

BÉKEBÉKA: Egyelőre túlteszem magam a dolgon. Térjünk
a hálára.

BOTOND: Megmentetted a feleségem. Kívánj bármit,
megteszem!

BÉKEBÉKA: Hát jó. Nézzétek a tavat.

BOTOND: Látjuk. Nem is tudom hogyan történt... Zöld
lett. Egyik pillanatról a másikra.

BÉKEBÉKA: Mert meghódították.

JOLÁN: Észre se vettem. Ki hódította meg?

BÉKEBÉKA: A messzevízen és messzevízalatt híres-
nevezetes VII. Moszat, a zöldalgák királya! A mi urunk!

BOTOND: A tiétek lehet, de a miénk szerencsére nem.

JOLÁN: Elég nekünk a kánya meg a vércse.

BÉKEBÉKA: Ismerem őket. Meg a gólyát is, hogy a kórság
álljon a hosszú csőrébe.

BOTOND: Ellensége mindenkinek van. Szerencsére legalább
ezzel a moszattal vagy mivel nem kell törődnünk.

BÉKEBÉKA: Márpedig kell.

BOTOND: Miért?

BÉKEBÉKA: Hálából. Ti mondtátok, hogy megtesztek bármit.

Akkor most álljátok a szavatok.

JOLÁN: Mit tegyünk?

BÉKEBÉKA: Szóval... odalent a víz alatt fuldokolnak a halak.

JOLÁN: Hallottál már ilyen bolondságot, Botond?

BOTOND: Nem én Jolán.

BÉKEBÉKA: Titeket így hívnak?

BOTOND: Nem tetszik?

BÉKEBÉKA: Hogy is mondjam. Szokatlan. De amúgy szép.

Botond. Jolán.

BOTOND: Ha már a verébküllem olyan jelentéktelen legalább a név legyen jelentős. Tudod, hogy hívják a gyerekeinket?
(*Jolán két kopasz fiókat emel ki a fészekből*) Ez Zsombor, ez Sarolta.

BÉKEBÉKA: Gyönyörű gyerekek. De a lényegre térve. Az algák miatt a halak nem kapnak oxigént... odavannak egészen.

JOLÁN: Mi közünk a vizivilághoz?

BÉKEBÉKA: Mindenkinek köze van mindenhez. Ti hálásak vagytok egy kétéltűnek, én meg szavamat adtam az Élhalnak, és így körbe-körbe mindenki tartozik mindenkinek, és mindenki függ mindenkitől. Segítenünk kell a halakon és punktum!

JOLÁN: Ne bolondozz. Mit tehetnénk értük?

BÉKEBÉKA: Semmi az egész. Legyőzitek VII. Moszatot és
kész!

JOLÁN: Hogyan mehetnénk a víz alá?!

BOTOND: Búvárverébről még nem hallottál, Jolán?

JOLÁN: Nem én Botond.

BOTOND: Én sem. De attól még van. Vagyis lehet. Vagyis
most lesz. Gondolj a hírnévre Jolán. Jelentéktelen verebekből jelentős
verebekké válhatunk! Mi leszünk az első búvárverebek.

JOLÁN: És nem mondanád meg, hogyan bírjuk a víz alatt?

BOTOND: Hagyj. Gondolkodom.

(fel alá járkal, töri a fejét)

JOLÁN: Ne aggódj, kitalál valamit.

BÉKEBÉKA: Biztos?

JOLÁN: Az én férjem zseni. Keresve sem találsz hozzá
fogható barkácmestert. Aranykeze van.

BÉKEBÉKA: Nagy dolog. Különösen, hogy nincs is keze, csak
lába meg szárnya.

JOLÁN: És mindig egészen újszerű gondolatai támadnak.
A múltkor átépítette egy csiga házát, de úgy, hogy olyat senki se látott
még. Kockaforma lett. A csodájára járt az egész part!

BOTOND: Megvan! Kell egy búvárhajó. Más néven
tengeralattjáró.

JOLÁN: Semmiség. Honnan szerzünk?

BOTOND: Építünk.

JOLÁN: Remek. Miből?

BOTOND: Csitt, gondolkodom.

(fel alá járkal, töri a fejét)

JOLÁN: *(súgva)* Tavaly áttervezte a fészkünket, egészen összkomfortos lett, és a szúrós gallyakat is kicserélte, mert olyan kényelmetlenek. Képzeld madzaggal bélelte az egészet, mit mondjak, össze se lehet hasonlítani a korábbival!

BOTOND: Megvan! Tudom miből építjük a tengeralattjárót!
Spárgából!

JOLÁN: Remek. És honnan szerzünk?

BOTOND: Természetesen a fészünkéből! *(a fészekre mutat)*

JOLÁN: Megbolondultál, Botond? Feláldoznád a fészkünket?! Zsombor és Sarolta örökségét?!

BOTOND: Egy kicsit átalakítjuk, alászállunk, laposra verjük azt a moszatot vagy mit, és már hozzuk is vissza! A gyerekek meg velünk jönnek.

JOLÁN: De hiszen még ott a tojáshéj a fenekükön!

BOTOND: Nem lehet elég korán kezdeni a világlátást.

JOLÁN: Mindig légvárat építettél Botond!

BOTOND: De most tengeralattjárót! Segíts! Te is Békebéka!

Szétcibálják a fészket, és a hatalmas spárgagombolyagból lassanként megformálódik a spárga-tengeralattjáró.

BOTOND: Kész! Na milyen feltaláló vagyok Jolán? Az biztos, hogy ilyet még nem látott a világ! Spárga-tengeralattjáró!

JOLÁN: Én még ilyen örültséget nem láttam.

BÉKEBÉKA: Én sem... de szép.

JOLÁN: Hol a motor?

BOTOND: Miféle motor?

BÉKEBÉKA: Hát mi hajtja?

BOTOND: Az evezősök.

JOLÁN: Nem vagyunk ehhez kicsit kevesen?

BOTOND: Mondasz valamit Jolán. Egy király ellen nem szállhatunk harcba ilyen kevesen, még akkor sem, ha az illető csupán egy moszat.

BÉKEBÉKA: Na azért az nem „csupán egy moszat”. Rettenetes csúcsalga.

BOTOND: Akkor toboroznunk kell.

BÉKEBÉKA: Mit?

BOTOND: Verebet. Aki be akar állni, jelentkezik, mi eldöntjük alkalmas-e, és ha igen, bevesszük.

JOLÁN: A verébségre születni kell, Botond.

BOTOND: Ne légy olyan kevély Jolán. Szükség törvényt

bont. Az önkéntes veréb is veréb.

BÉKEBÉKA: És... szerinted tolonganak majd a jelentkezők?

BOTOND: Biztos vagyok benne. Ki akar verébknek állni?!

Hős verébknek! Világelső bűvárverébknek! Jelentkezzék! Látod? Nem maradunk magunk.

BÉKEBÉKA: Akkor én... hírt viszek a vizivilágba. Hogy van remény.

BOTOND: Mondd meg nekik, hogy tartsanak ki! (*a közönséghez*) Nincs vesztegetni való időnk! Aki be akar lépni, ideáll! Sorakozó!

Míg szól a dal, Békebéka visszamászik a vízbe, Botond és Jolán egyenként megvizsgálják a jelentkezők alkalmasságát, - azok a gyerekek jelentkezhetnek, akik nem szegődtek el halnak vagy ráknak - és akit fölvettek, azt betessékelik a spárga-tengeralattjáróba.

NO. 3.

VERÉB VERBUNK

A verébknek jól van dolga,
minden búbajt elvisel,
szemezget, s míg bírja torka
naphosszat csak csivitel.

Szürke szárnya sej, acélos!
Hozzá szürke dolmány, ing
fürgén szökell lenn a földön
büszke fészke fákon ring.

Bár a veréb nem véreb
és nem ontja a véred,
mégis kemény
merész legény!
Aki beáll,
aki felcsap,
legyen büszke,
hogy ő szürke!

Semmije sincs, szabad madár,
nem bénítja tenger cucc
irigyli a sas a sólyom
meg a páva és a strucc.

Testalkatát a nagy tudós
Alfred Brehm is leírta,
tőle tudjuk, hogy a veréb

szinte izompacsirta.

Bár a veréb nem véreb
és nem ontja a véred,
mégis kemény
merész legény!
Aki beáll,
aki felcsap,
legyen büszke,
hogy ő szürke!

Merészen és kalandvágyón
útra kél, nem éri vész!
Spárga-tengeralattjárón
jár a veréb-tengerész!

Messze vízen-földön-nádon
hallatszik a kiáltás:
aki veréb az velem tart!
S ha velem tart: beszállás!

Bár a veréb nem véreb
és nem ontja a véred,

mégis kemény
merész legény!
Aki beáll,
aki felcsap,
legyen büszke,
hogy ő szürke!

BOTOND: Akkor rajta! Induljon a spárga-tengeralattjáró!

Jolán, hozd a gyerekeket.

JOLÁN: *(gondosan elhelyezi a két fiókat a tengeralattjáróban)* Zsombor, Sarolta, helyezkedjete el kényelmesen.

Aztán jól nyissátok ki a szemeteke!

BOTOND: Merülünk! Búvárverebek! Evezni! Egy-kettő! Te

Jolán. Ezek nem tudnak evezni! Tanítsd meg őket!

JOLÁN: Figyelem. Kecsesen előrehajlunk így. Azután meg hátra, így. *(mutatja)* És most egyszerre, vezényszóra! Húzd meg! Húzd meg! Húzd meg!

A tengeralattjáró merül, a veréb-gyerekek eveznek. Feltűnnek a hálóval csapdába ejtett rák-gyerekek és hal-gyerekek - ez az a pillanat, amikor a közönség minden tagja szerepet játszik. A spárga-tengeralattjáróban Botond viszi a főszerepet, a vízilények között pedig Élhal.

ÉLHAL: Nézzétek! Valami közelít! Ellenség vagy barát?!

Hiszen ez egy... egy tengeralattjáró.

BOTOND: Méghozzá spárga!

ÉLHAL: Sárga? Sárga tengeralattjáró?

BOTOND: Nem! Spárga-tengeralattjáró.

ÉLHAL: Olyan nincs.

BOTOND: Miért, sárga van?

ÉLHAL: Olyan sincs, de olyat már láttam.

BOTOND: Nem mindegy neked, hogy sárga vagy spárga, hogy van vagy nincs, ha egyszer megment?

ÉLHAL: Szóval barátok vagytok! Végre! A felmentő sereg. Az utolsó pillanatban. Már alig tátogunk.

BOTOND: Merre van az a maszat vagy moszat vagy micsoda?

ÉLHAL: Várjatok, órák óta rágom a hálót, már elvásott, épp kiférek a résen. Előremegyek, kövessetek. De ne gyorsan, mert én már csak úgy vizivonszoló magam...

Élhal eltűnik, helyében feltűnik VII. Moszat dagadt teste. Egymással szemben áll az algakirály és a spárga-tengeralattjáró teljes legénységével.

VII. MOSZAT: No még, hát ez meg miféle hal?

BOTOND: Szárnyas.

VII. MOSZAT: Repülő hal? Az minálunk nincs, mi nem tenger

vagyunk, hanem tó. Vagy nem is hal?

BOTOND: Nem hát. A világ legnemesebb élőlényeivel
akadtál össze.

VII. MOSZAT: Oroszlánra nem hasonlítotok.

BOTOND: Mert verebek vagyunk. Oroszlánszívű
búvárverebek.

VII. MOSZAT: Veréb a víz alatt? Hadd röhögök egy kicsit.

BOTOND: Nyugodtan. Úgysem nevensz többé.

VII. MOSZAT: Fenyegesz? Nekem mindegy, hogy oroszlán

vagy veréb, ha egyszer a víz alá merültél, a vizivilághoz tartozol, a
vizivilág pedig hozzám. Következésképpen mostantól az alattvalóim
vagytok.

BOTOND: És hogyan képzeled?

VII. MOSZAT: Semmi különös. Szaporodok egy sort, ahogyan

szoktam, és ti sem kaptok levegőt. Aztán jön a háló, és a szolgaság...
(előveszi a zöld hálót)

BOTOND: Ha harc, hát legyen harc! Barátaim! Hős csata-
verebek! Még egy utolsó erőfeszítés, és megszabadítjuk a vizivilágot
ettől a maszatos moszattól! Előre a spárga-tengeralattjáróval! Neki a
kövér hasának! Húzd meg! Húzd meg!

NO. 4.

CSATADAL

BOTOND: Csak előre! Nincsen hátra!

Nem maradt más semmi hátra

csak a harc!

Küzdünk míg az alga sír!

Ez a tó egy alga-sír.

Zúg az ár és rí a tajték

aki sosem látott bajt még

most figyeljen, itt a baj!

Néma vízben harci zaj!

Ki az, aki belehal?

VII MOSZAT: Forr a vérem, ég az arcom,

most megvívom végső harcom,

ez a harc!

Küzdök amíg az idegen

hidegen ring a vizeken.

Zúg az ár és rí a tajték

aki sosem látott bajt még

most figyeljen, itt a baj!

Néma vízben harci zaj!

Ki az, aki belehal?

Míg szól a dal, VII. Moszat és a spárga-tengeralattjáró személyzete Botond vezetésével megvívják az ütközetet. Az algakirály minden trükköt bevet, szórja a zöld konfettit, és megpróbálja kivetni hálóját a hajóra, ám a vitéz verebek elszaggatják a hálót, VII. Moszatot a sarokba szorítják, és a dal csúcspontján a tengeralattjáró orra telibe találja a hatalmas zöld pocakot. Durranás, a király zöld konfettifelhőben eltűnik és nyoma sem marad. Döbbent csönd, majd üdvivalgás, és a fogoly rákok-halak leszaggatják magukról a hálót. Újra szabadon lélegeznek. Élhal ismét feltűnik a kiszabadult foglyok közt.

ÉLHAL: Csoda történt. Valóságos csoda. Megmenekültünk.

Hadd öllek, derék veréb!

BOTOND: Botondnak hívnak.

ÉLHAL: Akkor had öllek meg, Botond!

BOTOND: Nem is csodálkozol a nevemen?

ÉLHAL: Én már semmin sem csodálkozom. Egyébként meg vitéz verébnek vitéz név dukál. Ezt én mondom, én, Élhal!

Átöleli a verebet.

JOLÁN: Hadd törölök ki egy könnyet a szememből. Oly megható.

BOTOND: Történelmi pillanat. Mióta a világ világ, most

először ölelkezik össze egy hal meg egy veréb!

ÉLHAL: Legyőztétek a pöfeteg VII. Moszatot, újra
szabadon lélegzik a vizivilág!

BOTOND: És... végleg elmúlt a zöldalga-veszedelem?

ÉLHAL: Végleg? Mi az, hogy végleg? Mi tart örökké? A
víz most is túl meleg, és az lesz a jövő nyáron is. Bármikor elődughatja a
mélyből a fejét egy új zöldalga-király. Egy VIII. Moszat. És bármikor
újra szükség lehet a spárga-tengeralattjáróra.

JOLÁN: Számíthattok ránk.

ÉLHAL: Köszönjük nektek, és csak annál inkább, mert
olyan helyről érkezett a szabadulás, ahonnan a legkevésbé vártuk - a
légivilágból. Soha nem feledjük, amit értünk tettetek. A hála kötelez - ti
csak tudjátok. Jótett helyébe jót várj. És ha úgy alakul, számíthatsz rám.

BOTOND: Ugyan miben számíthat egy veréb egy halra?

ÉLHAL: Csak amiben egy hal egy verébre. Sosem lehet
tudni. Jó tudni, hogy a jóakarató lények akkor is számíthatnak egymásra,
ha egészen más világok lakói. Végül is... ha létezhet spárga-
tengeralattjáró, akkor megtörténhet bármi.

JOLÁN: Erről jut eszembe szívem, kezdünk átázni. Azért
mindennek van határa; a spárga nem bírja sokáig a vizet.

BOTOND: Vitéz evezősök! Hős bűvárverebek! Köszönöm amit
a vizivilágért tettetek, meg amit értünk. Irány a part. Fölmerülünk! Húzd
meg! Húzd meg!

A halak integetnek, a tengeralattjáró távolodik, majd partot ér. Jolán és Botond föltekerek a tengeralattjáró spárgáját, és elhelyezik a faágon, ahonnan letekerték. Jolán beemeli a két fiókát a fészekbe.

JOLÁN: Na gyerekek, ma fárasztó napunk volt, most már tessék aludni.

BOTOND: Nézd csak, mintha egy hal ugrálna a tó közepén!

ÉLHAL: Isten veletek! Amíg hal él el nem feledjük!

BOTOND: Béke veletek! Te Jolán... büszke vagyok magunkra.

JOLÁN: Lehetsz is, drágám.

BOTOND: Azt hiszem, ma egy kicsit megmentettük a világot.

JOLÁN: Bizony. És reméljük mindennapra jut valaki, aki megmenti. Nem soká. Csak amíg világ a világ.

FINÁLÉ

NO. 1. REMI

VIZIVILÁG

Fönn az ég és lenn a tó.

Nézd az egyszerű csodát!

Mi illik rá, milyen szó?

Semmi más csak ez: - Nohát!?

A víz felett, a víz felett

fűzfaágon verebek

A víz alatt, a víz alatt

kagylók, rákok, kishalak

Itt hínár nő és nem virág

ez a vizivilág.

Kinn a parton tenger sás,

sás tövében a torzsa,

és egy halnak mi kell más?

Halfalat, kukac, morzsa.

A víz felett, a víz felett

fűzfaágon verebek

A víz alatt, a víz alatt

kagylók, rákok, kishalak

Itt hínár nő és nem virág

ez a vizivilág.

Újra béke, újra csend,

újra nap és újra hold,
semmi harc és semmi vész
- de ne feledd el, hogy volt.

A víz felett, a víz felett
fűzfaágon verebek
A víz alatt, a víz alatt
kagylók, rákok, kishalak
Itt hínár nő és nem virág
ez a vizivilág.